

Strauss es sens dubte el músic més
complet de la època present; ell represen-
ta una nova fita en el desenvollop del art
del son; una fita de ~~decadència~~ monu-
mental de la decadència esperitual del
temps moderns. De desde Bach may la
polifonia havia regnat ab ^{una} forsa tant
desvergonyida; sembla que un uracà
l'hagi deslligada y l'empayti al
llibertinatje: es el frenesí de una
forma que te l'am de quèlcom que
no troba y que'l desengany espe-
ra cap a la glorificació de si ma-
teixa y que per lo tant es xorca de
fruyts de edificació, de consol, de fru-
icció estètica noble.

Estem en temps de tardor; los fulls
cauen y els arbres prompte semblaran
erts y secus y parau dubtar que la sava
corri per dins. Fat vigorós expandiment
artístich vol per base una afirmació
ferma, encare que riga un error. La flor

5
del ideal del art Ara de xuclar de l'as-
rel de una fe; siga aquesta fe desenca-
minada, sempre ~~findra~~ ~~vindrà~~ viura de
la realitat de la il·lusió de la fe, de
la afirmació que necessita l'ànima
humana pera surar per sobre dels
demes vers de la creació. Avuy la
fe' està mal llecida en uns, amortigua-
da com foc sota cendres; en altres,
la sola enunciació de la paraula els
repugna com a cosa ridi~~do~~la; els
errors que podrien engendrar la il·lu-
sió de la fe' un ~~denora~~ començament
al altre deixant enna perduts
a n'aquells qu'encara guardan uns
espurnes de humanitat al bors de
son esser. En aquest estat la flor del
ideal es exòtica; es faranella cultiva-
dora, que cega per uns moments
pero que prova la seva falsetat ab
la buidor que deixa adins al uper
cibirla.

La Yalme' de Ricart Strauss
es una demostració d'aquestes afirmacions.